

Súd: Okresný súd Bratislava V  
Spisová značka: 16C/47/2010  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1510213032  
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 08. 2018  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Srogončík  
ECLI: ECLI:SK:OSBA5:2018:1510213032.11

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava V sudcom JUDr. Dušanom Srogončíkom v občianskoprávnej veci žalobcu: P. V., bytom A. 3, O., zast.: JUDr. Darina Tomčová, advokátka so sídlom: Šenkvice, Záhradná č. 58, proti žalovanému: Weidler Bratislava, spol. s r.o., so sídlom: Bratislava, Košická č. 52, IČO: 31 323 430, zast.: Šiška & Partners s.r.o., Palisády 33, Bratislava, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, takto

### rozhodol:

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 19 004,48 Eur po zákonných zrážkach, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súd z a v ä z u j e žalovaného zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2 234,25 Eur od 11.05.2011 do 10.06.2011 až do zaplatenia; úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2 234,25 Eur od 11.06.2011 do 10.07.2011 až do zaplatenia; úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2 234,25 Eur od 11.07.2011 do 10.08.2011 až do zaplatenia; úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2 234,25 Eur od 11.08.2011 do 10.09.2011 až do zaplatenia; úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2 234,25 Eur od 11.09.2011 do 10.10.2011 až do zaplatenia; úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2 234,25 Eur od 11.10.2011 do 10.11.2011 až do zaplatenia; úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2 234,25 Eur od 11.11.2011 do 10.12.2011 až do zaplatenia; úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2 234,25 Eur od 11.12.2011 do 10.01.2012 až do zaplatenia; úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1 130,48 Eur od 11.01.2012 do 21.01.2012 až do zaplatenia (11 dní), všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni na trovách konania 100%.

### odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou zo dňa 28.05.2010, doručenu Okresnému súdu Bratislava V dňa 03.06.2010, domáhala, aby súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 31.03.2010 doručené žalobkyni dňa 09.04.2010 je neplatné, a zároveň požadovala zaviazanť žalovaného k náhrade mzdy od 16.04.2010. Svoje podanie odôvodňovala tým, že žalobkyňa uzatvorila dňa 01.11.1998 pracovnú zmluvu na pracovnú pozíciu samostatného účtovníka. V čase od 24.03.2010 bola žalobkyňa na PN, pričom jej dňa 09.04.2010 bolo doručené okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle §68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, a to z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktoré bolo odôvodňované neoprávneným vyplatením neodsúhlasených miezd zamestnancom zamestnávateľa v rokoch 2006-2009. Žalobkyňa tvrdila, že o výške vyplácaných miezd bol konateľ vždy informovaný z výkazov, ktoré mu boli mesačne zasielané do Viedne a nikdy jej nenaznačil, že by boli vyplácané mzdy účtované nesprávne. Uviedla, že keďže bol žalovaný mesačne prostredníctvom výkazov informovaný o výške miezd a nesúhlasil s tým, mal jej dať okamžité skončenie pracovného pomeru už dávno.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 02.09.2010, doručeným súdu dňa 06.09.2010, kde uviedol, že mesačná mzda žalobkyne uvedená v pracovnej zmluve bola 15 000 Sk, teda 498 Eur. Žalobkyňa vykonávala úhrady spojené s bežnou činnosťou spoločnosti. Potvrdil, že konateľ žalovaného bol oboznámený s výškou ročných platov jednotlivých zamestnancov žalovaného za rok 2005 (p. V., p. G., p. S., p. V. a p. W.), pričom tvrdí, že mzdy jednotlivých zamestnancov boli neoprávnene navyšované, avšak výšku miezd nerozporujú, nakoľko ich konateľ žalovaného de facto akceptoval. Po vykázaní strate v roku 2009 bolo v rámci kontroly zistené, že došlo k nadmernému navýšeniu miezd jednotlivým zamestnancom. Uviedol tiež, že žalobkyňa nebola oprávnená prijímať rozhodnutia v tejto oblasti, keď toto patrí do kompetencie konateľa. Na stretnutí žalobkyne, konateľa žalovaného a p. G. žalobkyňa vraj sama uznala, že navyšovanie miezd vykonala samovoľne bez súhlasu či vedomia konateľa žalovaného, nakoľko podľa jej názoru mali byť s p. G. odmeňovaní za prácu nadčas. Dohodli sa na podpise dohody o uznaní dlhu, avšak žalobkyňa svoje záväzky nespĺnila.

3. Súd vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to hlavne s pracovnou zmluvou žalobkyne so žalovaným zo dňa 26.10.1998, okamžitým skončením pracovného pomeru zo dňa 31.03.2010, oznámením žalobkyne zo dňa 15.04.2010 s tým, že nesúhlasí so skončením pracovného pomeru a trvá na ďalšom zamestnávaní, mzdovým listom žalobkyne za rok 2010, výplatnými páskami žalobkyne za obdobie január až marec 2010, rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č. k. 16C/47/2010-196 zo dňa 30.03.2011, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/219/2011-216 zo dňa 29.02.2012, ktorý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil na ďalšie konanie, rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č. k. 16C/47/2010-293 zo dňa 03.10.2012, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/663/2012-318 zo dňa 28.02.2012 (chybne uvedený dátum vyhlásenia rozhodnutia), ktorý rozsudok súdu prvého stupňa v časti náhrady mzdy zrušil a vrátil na ďalšie konanie, rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č. k. 16C/47/2010-340 zo dňa 26.11.2014, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/190/2015-423 zo dňa 23.12.2016, ktorý rozsudok súdu prvého stupňa v časti náhrady mzdy zrušil a vrátil opätovne na ďalšie konanie a zistil nasledovný skutkový stav:

4. Žalobkyňa bola zamestnaná u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01.11.1998 na pracovnej pozícii samostatný účtovník s uvedenou brutto mzdou 15 000 Sk mesačne. Dňa 09.04.2010 bolo žalobkyňi doručené okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle §68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, keď žalobkyňa mala podľa tvrdenia žalovaného neoprávnene vyplácať zamestnancom žalovaného, vrátane jej, odsúhlasené mzdy v rokoch 2006-2009, s čím ona nesúhlasila a trvala na ďalšom zamestnávaní.

5. Dňa 03.10.2012 súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 16C/47/2010-293 rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, a zároveň zaviazal žalovaného k úhrade náhrady mzdy a vo zvyšku súd žalobu zamietol. V časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.11.2012, keď voči uvedenému rozhodnutiu bolo podané odvolanie len čo do výšky náhrady trov konania.

6. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 9Co/190/2015-423 zo dňa 23.12.2016 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

7. Zo mzdového listu žalobkyne za rok 2010 vyplýva, že mzda žalobkyne za mesiac január 2010 bola vo výške 2 524,20 Eur brutto, za mesiac február 2010 vo výške 1 868,50 Eur brutto a za mesiac marec 2010 vo výške 1 670,80 Eur brutto. Rozhodujúce obdobie pre výpočet náhrady mzdy je práve január 2010 - marec 2010, keď pracovný pomer mal skončiť dňa 09.04.2010.

8. Na pojednávaní dňa 02.07.2018 právna zástupkyňa žalobkyne uviedla, že na žalobe trvá a žiada o priznanie náhrady mzdy od 01.08.2010 od 16.04.2011, t. j. za 8 mesiacov a 11 dní, čo v peňažnom vyjadrení predstavuje sumu 19 004,48 Eur brutto, zároveň uplatňuje úrok z omeškania vo výške 9% od 11.05.2011 až do zaplatenia, keď splatnosť mzdy bola určená do 10. dňa v nasledujúcom mesiaci.

9. Žalovaný na uvedenom pojednávaní navrhol priznať žalobkyňi sumu 3 000 Eur, keď tento návrh predniesol aj právnej zástupkyňi žalobkyne, a to z dôvodu, že žalovaný je insolventný, nevykonáva žiadnu činnosť, z ktorej by jej plynuli zisky a jeho existencie je len evidenčná. Sumu 3 000 Eur stanovili na základe nimi určených podmienok, avšak zo strany žalobcu bola táto suma odmietnutá. K výpočtu náhrady mzdy žalovaný nemal výhrady, a to vzhľadom aj k predchádzajúcim rozhodnutiam, ktoré boli vydané, a rovnako nemajú výhrady k časovému ohraničeniu od 01.08.2010 do 16.04.2011. S priznaním

úrokov z omeškania nesúhlasili, keď v tejto súvislosti poukazovali na uznesenie Ústavného súdu SR č. II. ÚS 494/2013, kde je podľa jeho názoru objasňované, kedy nie je možné nárok priznať, pričom je zdôraznená sankčný postih v súvislosti s výškou náhrady mzdy.

10. Podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer výnimočne a to iba vtedy, ak zamestnanec porušil závažne pracovnú disciplínu.

11. Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

12. Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.

13. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

14. Na základe vykonaného dokazovania súd priznal žalobkyni náhradu mzdy vo výške 19 004,48 Eur brutto od 01.08.2010 do 16.04.2011, keď pri jej výške vychádzal z priemerného zárobku, ktoré bolo v rozhodujúcom období u žalobkyne keď výška náhrady mzdy, ako aj časové obdobie, za ktoré mala byť náhrada mzdy priznaná, zo strany žalovaného nebolo rozporované.

15. V súvislosti s námietkou žalovaného ohľadom priznania úroku z omeškania od 11.05.2011 za v súvislosti s uznesením Ústavného súdu SR č. II. ÚS 494/2013, súd uvádza, že účelom a zmyslom inštitútu náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru je satisfakčná, sankčná a aj sociálna funkcia, avšak náhradu mzdy a úrok z omeškania je možné vnímať do istej miery oddelene, pretože úrok z omeškania je majetkovou sankciou za omeškание zamestnávateľa a predstavuje peňažné zadostučinenie. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy (rozhodnutie II. ÚS 494/2013). V tejto súvislosti súd nevidí dôvod, aby úrok z omeškania žalobkyni nebol priznaný, keď sa žalovaný dostal do omeškania v súvislosti s výplatou mzdy a neplatným skončením pracovného pomeru. Súd priznal úrok z omeškania od 11.05.2011, teda od prvého dňa nasledujúceho mesiaca, kedy mala byť uplatňovaná náhrada mzdy vyplatená a zamestnávateľ sa s jej úhradou dostal do omeškania v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

16. Súd zviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100%, keď žalobkyňa mala v konaní plný úspech. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

#### **Poučenie:**

Proti rozsudku je možné podať do 15 dní odo dňa jeho doručenia odvolanie, na tunajšom súde, písomne vo 2 vyhotoveniach. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie

dôvody), čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) a musí byť odvolateľom podpísané. Odvolanie možno odôvodniť len tým, že: a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú pod písm. a) až h), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z. z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z. z.).